

Місту магдебурзького права - 460!

= 1 =

Вранішня злива освіжила старовинне селище. А пообіднє тепле сонечко викликало його мешканців на центральний майдан. Нагода була неабияка. 22 серпня Великі Межиричі – в минулому місто магдебурзького права - урочисто відзначило свій 460-річний ювілей.

На відкритті свята межиричан тепло привітали місцевий сільський голова Галина Демчук, керівники району Олександр Сергієнко та Ганна Беркута. З вітаннями прибули на ювілей завідувач обласним відділом освіти і науки Микола Демчук, представники славного межирицького земляцтва.

Опісля розпочався святковий концерт переможців конкурсів дозвілевих комплексів, а потім велике спортивне дійство. Була лотерея, атракціони і навіть живий чемпіонат. Вистачало забав і для дорослих і для дітей. Вечірній феєрверк нагадав колишню і теперішню велич містечка. Містечка, що має славу історію.

= 2 =

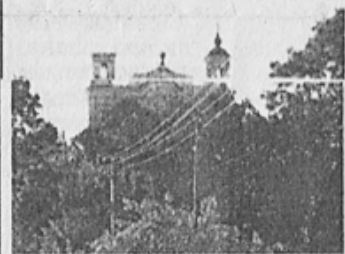
Історична довідка с. Великі Межиричі

Великі Межиричі - село Корецького району Рівненської області, центр сільської ради, якій підпорядковані села: Дивень, Застав'я, Колодівка. Село розташоване за 24 км на захід від районного центру - м.Корець. 6 квітня 1999 року сільською радою затверджено символи - герб і прапор.

Свою сучасну назву село виправдовує у повній мірі - село дійсно велике та розташоване на межириччій річці Стави та її правій притоці. Перша згадка

датується 1544 роком, коли село було у володінні князів Корецьких. На початку XVI століття Корецькі спорудили тут замок, укріпили його кам'яними мурами і обгородили земляними валами. В XVII ст. князь Костянтин Острожський, який володів межирицькими землями, на правах застави побудував невеликий

дерев'яний костел. В 1601 році ця будівля загоріла від пожежі.

= 3 =

18 лютого 1605 року король Сигізмунд III дарував Межиричам магдебурзьке право. Пізніше, в 1650 році містечко стає власністю відомих волинських магнатів Любомирських, які заснували тут римо-католицький колегіум ордена піарів і побудували в 1702 році кам'яний Храм - костел Святого Антонія.

В 1773 році Межиричі перейшли у володіння овруцького старости Яна Стецького, який на місці руїн старого замку Любомирських будує прекрасний замок - яскравий зразок волинської садибної архітектури періоду раннього класицизму.

З історією створення цього неординарного архітектурного творіння пов'язане ім'я відомого зодчого Доменіка Мерліні (1730-1797рр.), одного з головних представників класицизму в Польщі.

В минулі часи до палацу вела широка, гарно облаштована алея, яка починалась з підніжжя пагорба. Колись тут плескались води штучної водойми, яка була обнесена парковою алеєю, доріжками для прогулянок і бесідками.

Після смерті Яна Стецького в 1814 році Межиричі дістались його старшому сину Юзефу. Він діяльно допомагав місцевим школам, підбирав для них вчителів, заснував перший в нашому краї ботанічний сад. При дворі грала власна капела.

=4=

У Великих Межиричах, в східній їх частині, стоїть дерев'яна Петро-Павлівська церква (1848р.) – пам'ятка архітектури, у стилі класицизму та нео-

русського стилізаторства.

Після приєднання Правобережної України до Росії Межиричі увійшли до складу Рівненського повіту Волинської губернії. Під час війни 1812 р. в Межиричах стояв 1-й козацький Чернігівський полк. На 1868 рік Межиричі мали статус містечка. У 80-х рр. XIX ст. працювали невелика суконна фабрика та пивоварний завод.

Юзеф Стецький входив в число найбільших землевласників Рівненського повіту, він перебував в четвірці найбагатших із селами Межиричі, Велика та Мала Клецька, Щекичин, мав 3442 га землі.

В 1913 році в Межиричах проживало 3592 жителі, була пошта, телеграф, водяний млин, в якому перероблялося 10000 пудів зерна на

рік. Вони стають відомими в окрузі своїми ярмарками, що збиралися 20 разів на рік.

=5=

В 80-х роках XIX ст. тут також працювала школа військових писарів. В липні 1917 року був проведений перепис населення, згідно нього Межиричі було волосним центром, волость нараховувала 18620 чоловік. З другої половини XIX століття до початку XX ст. в Межиричах існувало невелике однокласне сільське училище.

В 1909 році відкрили 2-х класне сільське училище, збудоване на кошти земства. З медичних закладів функціонувала земська лікарня з аптекою. В

1918 році встановлено Радянську владу.

В жовтні 1920 року Межиричі перейшли під владу Польщі. В селі діяло товариство "Просвіта", активним членом якого була Антоніна Горохович - автор цілого ряду літературних статей, книг "Від розстріляного до замученого відродження" та "Батьки і діти". За заслуги вона нагороджена орденом "Вічного вогню в золоті".

6 липня 1941 року Межиричі захопили фашисти. 15 січня 1944 року радянські війська визволили село від окупантів. В боях за Батьківщину полягло 85 односельців.

В травні 1944 року було організовано МТС та курси підготовки трактористів. Почали діяти школа, культурно-освітні заклади.

=6=

В цьому ж році був створений перший в районі колгосп ім. Ватутіна,

його головою став Б.Н.Границький.

В 1948 році в селі створено спеціалізовану сільськогосподарську школу по підготовці рільників, садівників, овочівників, пасічників, колгоспних рахівників. В 1956 р. побудовано Великомежирицький плодоовочевий завод. 1969 року на базі МТС засновано лукомеліоративну станцію, яку пізніше реорганізовано в пересувну мехколону тресту "Поліссяводбуд". В 1971 році в Межиричах збудовано цегельний завод. В 1972 році побудовано Великомежирицький міжколгоспний комбикормовий завод.

У 2001 році Великомежирицьку ЗОШ I-III ступенів реорганізовано у гімназію. У гімназії функціонує музей рідного краю. У 2004 році у селі споруджено пам'ятник загиблим борцям за волю України.

Село в різні часи відвідували видатні діячі культури, серед них М.М. Коцюбинський - письменник та громадський діяч. Багато вихідців з села стали відомими людьми.

Голова сільської ради
Демчук Г. В.

Директор гімназії
Чумак С. В.